Ч. 33. Чернівці, субота дня 6. (18. мая) 1895. Рочник XI.

Передплата
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр — кр.
„ чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Наші сили і потреби на Буковині.

I. Руска преса і поодинокі наші люди безперестанно накликують загал користати з основних державних законів і вводити по змозї руский урядовий язик в уживанє. І справдї, робили ся і роблять ся заходи в сїм напрямі также і на нашій Буковині. Та тілько справа якось кепско поступає; бюрократия як була так і є всїм иньшим тілько не рускою. Руска мова не виборола собі ще нїгде права горожаньства, лишень хиба по почтових урядах тай то лиш по селах. В Чернівцях по иньших урядах вас готові висьміяти за руске подане. Де-ж тому причина? Відповідь не трудна. У нас нема руских урядників! Слїдуючі цифри говорять за себе; они показують всю нашу неміч в краєвій адміністрациї. На Буковині є: (після обчисленя з кінця 1894-ого року) 124 політичних урядників, з того Русинів є лише 6; 180 судових урядників, Русинів 26; 13 нотарів, Русинів 3; 200 урядників скарбових і в дирекциї дібр релїґійного фонду, Русинів 5; 230 почтових урядників, Русинів (по містах) 13, (на селї мабуть нї одного почтмайстра Русина нема); 70 адвокатів, Русин один; 130 учителїв середних шкіл, Русинів 14; 52 університетских професорів і урядників, Русинів 3; (2 професори, 1 урядник). В черновецкім маґістратї 48 урядників, Русинів 6.

Сї числа значать що (винявши народних учителїв тай духовних) в урядовім сьвітї є 7·4% Русинів або на 1037 урядників 77 наших земляків!

Решта урядників в більшости навіть і не знає по руски читати (що найменче не здавала іспитів з рускої мови). Аби таку масу наклонити до науки нашої мови, треба великої упертости зі сторони руского загалу.

Що-до народних учителїв, то тут справа стоїть незрівнано лучше. Чисторуских шкіл і так званих мішаних є 153 (по части більшеклясових). Не помилимо ся, коли установимо число руских народних учителїв цифрою 200. Духовних є, як знаємо, з пів-сотки, стілько і дяків. Разом взявши руских людий, здібних до ширеня мисли про народну спільність, про руский патріотизм, є на Буковинї около 400, то-б то на 675 голов один чоловік. Але кілько із сих чотирох соток є прихильниками народної справи?...

Але не треба забувати, що ми вже маємо осьвічених селян. Судячи після того, що можна було довідати ся з часописий, з виборів і иньших осередків народного житя, можна сяк-так певно сказати, що у нас є лиш 40 до 50 сьвідомих в повнім значіню слова патріотів-мужиків, дарма що всїх, тілько на жаль несьвідомих селян є у нас 270.000 душ! Ми не видимо причини, щоби буковиньска Русь мала право уже нинї дїлити ся на сторонництва. Най же такий слабий орґанїзм скріпить ся в собі, най спільними силами старає ся страшну свою малочисленність бодай удесятерити, а то висьміють нас люди, коли довідають ся про „силу“ наших „партий“...

II. Кілько є руских громад в православних деканатах Буковини? Се питанє важне з многих оглядів, про котрі згадаєм низше. Деканатів є 12. Усїх громад в них 257. З того припадає на: (Гляди табелю на стор. 2).

Сї числа також говорять самі за себе. Они поперед у сего кажуть, що Русини потребують 144 до 154 руских парохів і відповідного числа руских звтрудників, аби на тім поли освободити ся від часто докучних посягань на національний розвій. Не завадить по-

*) Загальне число вийшло трохи більшим від офіцияльного виказу в ярхиепархияльнім шематизмі з огляду на тимчасовий зріст душ.

ЧАС.

Нарис

Ольги Кобиляньскої.

Наче сон весняний виринають в моїй души спомини і картини з рідних сторін. Гори Карпати, сповиті в синяві мраки, або непроглядні густі праліси, синїють з далека, немов зачарований, замкнений в собі, окремий сьвіт. Хто жив у тих горах, хто дихав їх воздухом, упивавсь їх величавою красою, того все тягне між них, наче орла до гнїзда на самотній скелї; той все настроєний ворожо супротив дрібнодухого, лицемірного навзавідництва, супротив нервового, бурливого житя і думаня ту в долах...

В менї збудилась знов туга за тим сьвітом. Обнимає мене сильно, сильнїйше, взносить високо понад запилену, галасливу долину, і опускає посеред мовчазної, лїсистої гори.

Лїс переповнений сьвіжим, смоляним воздухом, а я лежу в мягкім моху серед відвічних смерек, та через щілини сплетеного гіля шукаю синього неба...

Немов живе золото грає по вершках дерев соняшне проміне, миготить свавільно і зазирає в найглубшу глубінь лїса. — Мило менї і спокійно серед тої лїсної тишини... Ха, ха! — спокійно?! Адже чоловік то немов та ріка бистра, що мче ся вічно в перед — в перед і не знає нї супочинку нї спокою...

. . . . . .

На склонї гори край дороги здибала я стару жінку-мужичку. Она сидїла і пасла корову. Товарини не видко, але під часу до часу дає про неї звістку голос єї дзвінка. Я завела з мужичкою розмову та небавом і довідалась цїлу історию єї житя. Була вдовиця, мала трьох синів і одну доньку, і жила при однім жонатім синї.

— Ой, богато перетерпіла я на своїм віку! — сказала сумно серед розмови.

Я дивила ся мовчки на ню. Була така мала, худа, майже в двоє зігнена, а таки на поморщеному лицю не можна було вичитати якого небудь перебутого горя.

— Ваша донька ще дївчина? — спитала я.

— Дївчина. Пішло їй як раз на сьв. Ілиї на двайцятий.

— Може хоть заручена?

Стара глянула на мене: — Заручена? Чотирох женихів вже мала — не хотїла їх!

— Не любить жадного?

— Чи любить? Між ними є не один чесний і веселий паробок тай кождий має хоч троха поля, худоби і овець, але она їх не хоче.

— Бо не любить жадного, тому й не хоче жадного! кажу жартовливо. — Пождїть, прийде такий, що сподобає ся їй так, що аж втратить голову, тодї вже схоче!

— То лише така бесїда! — відповіла она тупо, махнувши байдуже рукою, — то лише така бесїда! Слова видумав чоловік, а всякий знає, що все має свій час. Она віддасть ся аж тодї, як єї доля дозріє.

Я усьміхнула ся.

Она повернула звільна своє лице за мною і єї мутні очи промайнули по менї.

— Чи ви що казали?

— Нї, я щось думала.

— Чого тілько думати? Передумати — не передумав ще нїхто нїчого.

— Як то, лелечко?

Она здвигнула плечима та воркнула немов до себе: — Думати або й не думати, а найгіршого лиха не в силї нїхто віддумати!

— Якого найгіршого лиха?

— Якого? Ну так. Оно від вас далеко; ви ще молоді, наче голубка; але я... се-ж прецїнь смерть — найгірше лихо.

— Смерть! — повторила я за нею протяжно. — Справдї, єї не можна думками відогнати.

— Так і видите! — сказала она з притиском переконуючо, і усьміхнула ся зі співчутєм — отже видите. А що значить все проче?

— Смерть то щось таке, що мусить бути — відповіла я, — але то не найгірше лихо.

— Ба, не лихо! На добре не виходить она нікому... А в тім — чи одно мусить бути, бо Бог так хоче!

— Як, лелечко?

— Кажу: Бог так хоче...

— Що?

— Так, як оно є.

— І чоловік може хотїти...

Она похитала сумно головою.

— Як би ваша донька хотїла тепер віддати ся, то віддала ась би. Чей ви не боронили їй сего?

K.K. ZEITUNGS-STEMPEL

	Число всїх громад	Число руских громад	Число мішаних громад	Чис. кругле всїх вірних	Число Русинів	Число Русинів в %
Д. Ґурагуморский	15	1	—	20.800	1.400	6·7
„ Радовецкий	20	1	—	44.800	3.200	7·3
„ Віковский	21	2	—	43.000	5.000	11·6
„ Кімполюнґский	17	3	—	26.800	4.900	18·2
„ Сучавский	19	2	1	38.000	7 000	18·4
„ Серетский	19	6	3	28.200	10.400	39·0
„ Черновецкий	28	17	3	69.700	42.000	60·2
„ Сторожинецк.	23	17	3	44.500	36.800	82·7
„ Путилївский	18	18	—	20 000	20.000	100·0
„ Черемошский	23	23	—	41.200	41.200	100·0
„ Днїстерский	27	27	—	43.000	43.000	100·0
„ Кіцманецкий	27	27	—	46.000	46.000	100·0
	254	144	10	466.000*)	260.900	

думати, що щонайменче в шістьох деканатах повинно урядоване відбувати ся в рускій мові. Ще много-много такого, що дотикає руского елементу в лонї церковної практики далось-би сказати. Але й тут поміч тілько тогдї прийде, коли прибуде руских духовних, то-б то, коли рускі селяни рішать ся на конець віддавати здібнїйших своїх хлопців до висших шкіл. Отже тут важну ролю відограє будуча руска ґімназия, если єї доти румуньскі приятелї не підміняють волоскою. (Волохи збирають підписи на просьбу до державної ради о отворене волоских кляс при ґімназиї в Чернівцях, а руский нарід не думає підперти своєї справи, бо єго, здає ся, більше цікавлять вуличні лайки в звістних листках).

Допись з Відня.

(Про реформу виборчу. Вибір заступника посадника у Відни. Справа Банфіого. Реформа податкова. Вечер в честь Шевченка.

Відень, 24. мая 1895.

В справі реформи виборчої можу вам донести з певного жерела, що правительство упаралось вже з кодифікациєю новелї виборчої і предложило єї до оцїненя субкомітетови. Дїло прийде відтак під довірочні наради поодиноких клюбів коаліцийних, а відтак аж під наради повного комітету реформи виборчої. Тим осущить ся то, що коаліцийний кабінет прирік при обнятю керми державної в падолистї 1893 р., т. є. що реформа виборча буде переведена в порозуміню з коаліцийними сторонництвами. Мандатів з V-ої курії виборчої буде всего 50, не 43 анї 70, як давнїйше думано. З сего числа припаде на Галичину 13. а на Буковину 2 мандати. Взагалї скористають з новелї виборчої пропорционально найбільше Чехи, маючи побіч значного населеня і найповажнїйше число робітників. Подрібности новелї ще незвісні.

Нинї відбув ся в маґістратї віденьскім вибір заступника посадника або бурмістра При першім голосованю одержав на 137 голосуючих (абсол. більшість 69) 70 голосів давнїйший заступник посадника др. Ріхтер. Коли-ж не приймив вибору, а при другім голосованю др. Люеґер не одержав також обсолютної більшости голосів, а лиш 65, то при третім голосованю вибрано єго вже звичайною більшостью. Люеґер одержав 64 голосів антисемітских і один зі сторони диких. По тім заявив посадник Ґрібль, що і він складає свій чин, а правительственний заступник взяв сейчас присягу з д-ра Люеґера. Побіда антисемітів рішуча. Они побідять рівно-ж і при доповняючих виборах до так зв. Stadtrath-у. Лїберальне сторонництво скапітульовало і наміряє зовсїм уступити з ради міскої. Побіда антисемітів в радї міскій не лишить ся без наслїдків і в радї державній, де правительство буде мусїло числити ся антисемітским сторонництвом більше, як доси. Другі сторонництва коаліцийні не потерплять на сїм. Вправдї представляє ся нинї вже лївиця лїберальна яко трете звено в союзї коаліцийнім слабшою, але в слїд за тим буде мусїла подекуди бути умірковaною в своїх аспірациях, іменно в змаганях своїх, ворожих супротив елементів славяньских в Чехиї, на Моравї, Шлеску, в Каринтиї і Стириї, що вкінци вийде лиш на користь прочих сторонництв коаліцийних. Менери лївиці дуже збиті з тропи вибором Люеґера, свого найбільшого противника. Лїберали думають тепер відтягнути ся зовсїм в надії, що через опозицию елемент їх на ново скріпить ся. Чи се добрий рахунок?— сумніваємось. Они-ж зрекли ся доброохотно власти, маючи все ще за собою більшість в радї міскій. Люеґер яко зручний аґітатор і орґанїзатор сторонництва свого використає час свого пановання в радї міскій певно лиш для свого сторонництва антисемітского.

Справа Банфіого, як знаєте з донесень дневників, ще не покінчена. Може і потвердить ся вість, котру подав я вам первістно, що Банфі уступить. Сфери двірскі не дуже боять ся опозициї мадярскої в делеґациях, наколи делеґациї скликано вже на 6. червня, а не відложено засїданя на осїнь. На 17. с. м. приготовляють клерикали віденьскі з кн. Ліхтенштайном і Люеґером на чолї велику демонстрацию в честь нунция Аліярдого. В пару сот поїздів збирають ся сторонники социяльно-християньского і антисімітского сторонництва перед нунциятурою, щоб заявити Аліярдому повне довіре за єго виступлене против лїбералїзму мадярско-жидівского і винагородити єму обиду, нанесену нотою Кальнокого. (Як доносять нам телеґрафічно, та демонстрация не відбуде ся на власне жадане Аліярдого. — Ред.).

Справа реформи податкової поступає успішно вперед Опозиция малїє. Закон має для себе запевнену більшість при другім і третім читаню, що наступить під конець мая.

„Громада“ віденьских Русинів устроює при кінци мая вечерницї в память Шевченка.

Перегляд полїтичний.

* Нїмецка рада державна відкинула на однім засїданю цїлий правительственний проєкт закона о падатку від тютюну. Се, а ще більше відкинене закона против перевороту стало ся причиною, що консервативна праса нїмецка домагає ся застановленя конституциї і заведеня якоїсь диктатури. Бісмаркіївскі орґани домагають ся

— Чого-б я боронила? Я вже стара. Може умру небавом, бо я слаба. Що она пічне без мене? Піде служити? Який там конець всякої служби? Як порадить она собі з хлопцями, що гонять за нею, мов яструби? Она-ж дурна!

— Она не любить — обізвала ся я знов.

— І сказали щось розумного! — відповіла она тупо з ледви замітною насьмішкою.

Опісля сперла голову на худу руку і поглядала втомленим поглядом по долах.

Хвилю мовчали ми, відтак почала я знов:

— Як чоловік молодий, то він иньший, а як старий то знов иньший..

— Так — відповіла она з жалем. — Як чоловік молодий, то має силу, а як старий, то — розум. Та що єму з того? Єго час прийде і він мусить іти, чи хоче чи не хоче... Ет! — і махнула рукою. — Впрочім я-б і пішла, лиш єї не хотїла-б я так лишити..

— Чи ви вже забули, які ви були за-молоду — спитала я весело — або коли віддавали ся? Та як хочете, щоби доконче віддала ся, то присилуйте!

— Тото нїчо не поможе — відповіла она. — Всьо має свій час. Як я була молода, то (Боженько, прости менї гріхи мої!) дуріла за одним жовняром, а він за мною то вже аж землї під собою не чув. Мій найстарший син то єго дитина — а таки ми не побрали ся. Єго мати була погана волошка, тай і час мій не був ще прийшов. Я віддалась за другого, котрого я анї не любила анї не хотїла. Віддала ся, бо от — прийшла собі пора! Так буде і з Ілінкою, так діє ся з кождим, і так веде ся зо всїм, зо всїм... але чоловік загонистий пливе проти води і хоче свій розум мати.

— Чи так зле, лелечко?

— Або я знаю?... Мабуть і в тім Божа воля...

Замовкли ми.

Она сидїла нерухомо, поглядала тупо, сонливо вперед себе, а я дивила ся на ню, засохлу та поморщену. Она й шептала щось до себе, але я єї не розуміла. Так сидїли ми чималу хвилю, коли нараз недалеко перед нами показалась молода дївчина.

— Ілінка! — кликнула стара втїшно, а я глянула цїкаво за тою Ілінкою. Ішла дорогою в гору, до нас, і вела сильного гуцульского коня недбало за гриву. Була гарна, струнка, як всї верховинициї. На личку єї було знати супокій, який подибуємо у людий, що жиють в найглубшій самотї і духовій рівновазї. Рухи єї були певні, а очи темно-синї, сияючі, та якіж лїниві і на вид холодні!... Але коли я на них глянула, навинулась менї дивна думка: „Тигриця“ — подумала я мимоволї. І справдї! Она мала в собі щось із звинної, скритої сили того звіра. В чім лежала властиво та сила, я не могла відгадати.

Прийшла, щоби стару заступити.

Я розговорилась з нею, а она в розмові усьміхала ся раз по раз, причім лице єї розяснювало ся і ставало гарнїйшим.

— Ти не хочеш віддавати ся? — спитала я між иньшим жартовливо.

Она спаленїла, оглянулась десь далеко вперед себе, при чім єї уста гордо-весело здрігнулись.

— Дурна! Она буде ждати, доки єї мама не вмре; тодї й даху над головою не буде мати — відповіла замість неї мати.

Дївчина спаленїла знов і вдарила роздразнено якусь муху у коня на шиї.

— Як вовки мене не з'їдять, то люди не з'їдять мене — обізвалась она. — Ви все боїте ся!

— Бо ти дурна і не будеш все молодою, як тепер, то й бою ся. В твоїх лїтах була я також дурна, думала лише дурне і робила дурне!

— Що вам, мамо, з вашого старого розуму? Чи вас ваша невістка шанує, як нема мене коло вас? Лїпше одну повну торбу носити, як дві порожнї. Чи ви хочете вмирати, що натискаєте так на мене?

— Бий ся по ротї, Ілінко!

— Так дайте спокій мамо; пождїть!

— Добре: „ждати“ — сказала журливо стара, і погляд єї полинув знов по противолежній стрімкій, лїсистій стїнї гори. — Ждати, доки сонце не зайде, доки ніч не настане, а я очи на віки не замкну...

Дївчина здвигнула плечима і збиралась до відходу.

— Ідїть, мамо, до дому, я вже буду сама корову пасти.

І плеснувши коня долонею, вхопила єго за гриву тай пішла спокійним, майже лїнивим ходом в гору. Небавом потім зникла з очий і лише сьпів єї розходив ся по лїсї.

Стара встала.

— От-така она — сказала турботно, дивлячись довго в ту сторону, в котру пішла дїв-

знову ухваленя закона против социялїстів. Становище мінїстра справ внутрішних єсть сильно захитане з причини частої суперечности его з поглядами канцлера кн. Гогенльоге. Парлямент нїмецкий має бути в слїдуючім тижни закритий.

* З Білгороду доносять до Politische Correspondenz: Вперто ширено поголоски, що король Александер пегеговорював ся з провідниками радикального сторонництва. Тимчасом запевнюють з компетентного жерела, що таких переговорів не було і що бажанем короля є, щоби трудности фінансові, які повстали з причини відкиненя позички скупштиною, усунути за помочію теперішного правительства, і є надія, що ся акция поведе ся. — Мінїстром фінансів іменований дотеперішний президент адмінїстрациї податкової Попович.

* Депутация ческої вистави етноґрафічної була оногди на анднєнциї у цїсаря з запросинами до звидженя вистави. Цїсар не дав рішучої відповіди і виразив тілько бажанє, щоби вистава відбула ся спокійно і з гідностию.

* В угорскім соймі інтерпелював знов пос. Уґрон, чи нота мінїстра Кальнокого вже відійшла до Риму, чи правительство то жаданє піддержує, чи Банфі дістав сатисфакциї і чи правительство подало ся в димісию? Мотивуючи сю інтерпеляцию заявив пос. Уґрон, що між Уграми а Римом в справах внутрішних не треба посередництва спільного мінїстра. Про закінченє конфлїкту Кальнокого з Банфім ходять різні поволоски. Яке буде рішенє цїсаря в сїй справі, поки що не знати. З другої сторони твердять рішучо, що нунций Алїярді буде відкликаний і що в такий спосіб конфлїкт буде остаточно залагоджений. (Гляди телеґрами).

* Договір мира між Японом а Хіною вже оголошено в Токіо, столици японьскій. В цїсарскім указї, котрим мікадо наказує свому правительству, щоби заключило осібну умову з Хіною що-до відступленя півострова Ліаотунґ Хінам, каже ся, що сим задоволяє ся бажаня европейских держав. Після вісти з Петербурга, має фльота Росиї, Нїмеччини і Франциї в теперішній силї так довго остати на водах всхідно-азийских, доки японьска армія не опустить добутих позиций на хіньскій землї. Час опущеня зависить від того, коли Хіна зможе заплатити відшкодованє военне. З Льондону доносять, що японьске правительство зложило подяку Анґлії, Італії і Сполученим державам американьским за стараня, які довели до порозуміня між Японом з одної сторони а Росиєю, Нїмеччиною і Франциєю з другої сторони. — Тимчасом Хіна старає ся в Европі допровадити справу позички до кінця. Як до Times доносять з Парижа, утворили вже нїмецкі банки ґрупу, хотра хоче позичку хіньску (на тепер в сумі 50 мілїонів фунтів штерлїнґів) емітувати, але лише під тим усдівем, щоби над запорукою мала контролю комісия европейска.

Дрібні вісти.

Від видавництва. Позаяк послїдне число нашого додатку „Недїля" через помилку зі сторони друкарнї вийшло з переставленими сторонами, то розсилаємо з сим числом поновне поправленє виданє того додатку. Очевидно слїдуюче число „Недїлї" вийде як слїд з завтрішним числом „Буковини".

Буковиньске краєве правительство позволило на просьбу греко-кат. громади в Кіцмани збирати жертви в містї Чернівцях і в повітах черновецкім, кіцманьскім, вижницкім і серетскім на докінченє розпочатої будови гр. кат. приходства в Кіцмани.

Соборчик черновецкого протеєрейства відбув ся ві второк дня 15. с. м. в архиепископскій резиденциї.

Президент галицкого суду краєвого, Пйонтковский, пішов на власне жаданє в пенсию. Наслїдником его буде мабуть радник Бавх.

Память Тараса Шевченка почтили і наші Русини в Америцї. „Свобода" згадавши про сьвяткованє 34-их роковин смерти поета в старім краю, пише дальше: „Тут на вільній земли почтенно память незабутого Тараса тим, що відправлено панахиду за его душу. Колись і тут належито почитати мем его память, коли троха більше прозрять меньші брати і оцїнять его горе і сльози, і ті піснї, що виливав, просячи у Бога лучшої долї для скованого народу".

Презенту на гр. кат. парохію в Кіцмани одержав адмінїстратор тої ж парохії о. Олександер Майковский. — В Галичинї одержали презенти оо: Петро Погорецкий на Білину велику, Миколай Вишневский на Радимно і Володимир Вахнянин на Суровицю.

З Станїславова пишуть нам: Тутешні і околичні кацапи завязують 28. н. ст. с. м. філїю „Общества Качковского", котра — як звістно — в часї процесу Ольги Грабар була розвязана. Тепер осьмілені „примиреніемъ" сподївають ся лїпших виглядів. Тої самої днини має також відбутись довірочний з'їзд москвофілів в цїли завязаня комітету виборчого. На кандидатів висуває звістний підстанїславівский „об'єдинитель" Кулачковского або адв. Добряньского: пос. Гурикови закидають з тої сторони недодержанє обіцянки, а то — нескладанє справозданя. Скілько собі пригадуємо, то пос. Гурик два рази складав справозданє. Тепер має скликати виборцїв на справозданє — на день 4. н. ст. червня.

Загальні збори товариства взаїмних обезпечень „Днїстер." Дня 8. мая с. р. відбули ся у Львові треті з ряду загальні збори „Днїстра" при досить численій участи членів. Збори відкрив заступник предсїдателя о. Ал. Тороньский і зазначив, що справи „Днїстра" в р. 1894-ім подвоїли ся. Заслуга в тім припадає головно трьом галицко-руским ординариятам, духовеньству і селянам. Принято звістне вже нашим читачам справозданє ради надзираючої і уділено тій радї абсолюторию. — Др. Федак поставив внесенє надзираючої ради що-до роздїлу надвишки доходу. Чистого доходу було в р. 1894-ім 3.489 зр. 6 кр., з котрих припадає після статутів 20 проц. т. є. 699 зр. 6 кр. на фонд резервовий. З решти 2790 зр. має виплатити ся властителям листів заставних 2000 зр., трьом членам комісиї ревізийної по 50 зр. Лишає ся 640 зр., котрі рада надзорча по мисли § 89 статутів призначила до роздїлу на гуманїтарні цїли, а іменно: 250 зр. до розпорядимости митроп. Ординарияту і еписк. Ординариятів в Перемишли і Станїславові на добродїйни цїли рускі; 45 зр. для товариств дяків у Львові, Перемишли і Станїславові; 75 зр. на фонд будови і обнови церков; 25 зр. для греко-кат. церкви в Ступници; 60 зр. товариству „Руслан" для бідних учеників селяньских і міщаньских рускої ґімназиї у Львові; 50 зр. для бідних учеників селяньских і міщаньских рускої ґімназиї в Перемишли; 25 зр. для бідних учеників селяньских і міщаньских в Коломиї; 50 зр. товариству „Шкільна поміч" у Львові для бідних учеників в школах народних; 30 зр. товариству „Шкільна поміч" в Станїславові для бідних учеників в школах народних; 30 зр. для „Бурси сьв. Онуфрия" в Ярославі. В дискусиї домагав ся о. Качала зниженя премій, для котрого можна би ті 640 зр. ужити; а коли се не можливе, то половину (300 зр.) роздїлити на громади, котрі зовсїм погоріли н. пр. Байківцї, Перегноїв, Фирдеїв, Пруси, Псари, Стоянів і [illegible] ин., а другу половину (340 зр.) роздїлити на підмогу для будови церков. На се замітив др. Федак, що се противить ся статутам, та що зрештою вийшло би зниженє ½ кр. від 1 зр. премії, отже не велика була би пільга для сторін, але рада надзираюча возьме ті внесеня о. Качали під розвагу. О. Смулка з Угринова радив, щоби залишити роздїл цїлком, а прилучити надвишку до розервого фонду, щоби сей фонд дійшов чим скорше до бажаної висоти. Промавляли ще проф. Пухевич, котрий піддер внесеня о. Качали, пос. Гурик і Юрко Дїдухів, начальник громади в Стругинї нижнім, а потім промовив дир. Кулачковский. Він заявив, що „Днїстрови" розходить ся о тих 90 проц. селян, що ще в жаднім товаристві не асекурован; премії годї поки-що зменьшити, бо товариство мало-би страту, от пр. так як сего разу на приходствах було страти 271 зр. При голосованю принято всї внесеня ради надзираючої що-до роздїлу надвишки доходу. Також принято внесенє ради надзираючої що-до винагороди для двох вибраних директорів по 400 зр. Опісля вибрано 6 членів ради надзираючі, а то: Т. Бережницкого, дра Т. Кормоша, В. Нагірного, Л. Рожанковского, дра Д. Савчака і дра К. Левицкого. На 5 заступників членів ради надзираючої вибрані: Йос. Ганинчак, о. Євг. Гузар, др. Ом. Калитовский, др. Йос. Олеськів і др. Щ. Сельский. — Членами комісиї ревізийної вибрані: Вол. Ганкевич, Ник. Мацїлиньский і Йос. Хлопецкий, а заступником Гр. Щирба.

Конкурси. Розписаний конкурс на посаду надучителя при 3-кл. школї в Іспасї і учителя в Стебни, в обох школах з викладовими мовами рускою і нїмецкою. Речинець до 15. червня с. р. — Відтак на посаду учителя в Серетї з викладовими мовами рускою, нїмецкою і волоскою; речинець до 6. червня с. р.; на посади учителїв в Міхаьлчу з рускою і волоскою, а в Молодії з рускою, нїмецкою і волоскою мовою. Речинець до 10. червня с. р.

Втїкли з арешту в Заставнї минувшого тижня Михайло Петренко, Дмитро Анич і Олекса Савчук. Они виломили піч і дістали ся на під, відки через дах утекли. Се не перший раз таке дїє ся в Заставнї, бо урядженє вязницї тамошної дуже лихе.

З любови. Віденьску сьпівачку Олену Берґер пострілив в Празї 22-лїтний Зденко Срфа, по чім і себе поранив тяжко в намірі самоубійчім. Родичі богаті не позволяли Срфі женити ся з сьпівачкою куплетів, ще до того о шість лїт старшою, а безнадійний любовник побажав бодай смертию звязати свою долю з долею своєї вибраної, з котрою пізнав ся в Галичинї підчас однорічної військової служби. А цїкава річ, що вже перед трьома недїлями застрілив ся в Празї через тоту саму сьпівачку один молодець з богатої родини.

Не знає, як би користно ужити свої гроші. В селї Ґассельдорф коло Градця живе близько 80-лїтний старець назвищем Кноль-Міхель. Він живить ся дуже нужденно і відмавляє собі навіть найконечнїйших річий. І так він не має ліжка, а спить з своєю коровою і кількома курми на соломі в стайни; не носить нїякого біля, лише якісь подерті лахи. Але за се має Кноль Міхель свою примху, котра его дуже дорого

чина. — Перестала мене слухати. Не боїть ся і має вже свій розум. Куди заведе він сї!!— і зітхнула. -- Журба о ню зігнула мене вже в двоє, а она регоче ся з мене. Прости їй, Боженьку, той сьміх!

— Бувайте здорові! — обернулась опісля до мене. — Най вам Бог дасть добру доленьку і днї добрі, та проживайте свій вік щасливо!

Спускаючись звільна в низ, держалась боязко руками корчів та шептала безнастанно до себе. Трохи згодом зникла, немов привид з моїх очий ..

І знов лежала я на мягкім моху під відвічними смереками.

Ухом слухала я їх шуму, а оком слїдила орла, що нерухомо завис як раз надо мною високо по над лїсами, немов чорна точка на синьому небі..

Між тим лунав сильний дзвінкий голос дївчини, котрої образ стояв ясно-виразно перед моєю душею. Єї пісня розлягала ся далеко лїсом, далеко і проймаючо, немов поклик до щастя і радости — а я вдумалась в ню, неначе в яку подію...

В ярах відзивав ся відгомін.

Здавало ся, що одна стїна скали передавала другій сьміливий, покликуючий голос; все дальше і дальше, все висше і висше... Здавалось, що голос сей полинув кудись далеко аж в недоглядну даль...

коштує. Минувшої зими видав він на кормлене ворон і круків 600 до 800 зр. Людям, що сьміяли ся з того єго чудацтва, заявив Кноль Міхель, що цілий свій маєток, 10.000 зр., які зложив в щадници, призначить нотарияльним записом на фундацию для кормленя в зимі голодних круків і ворон.

До чого доводять заклади. В місцевости Кондорош на Угорщині жив паробок Юрий Павлик, що уходив за найсильнійшого чоловіка в селї і нераз пописував ся своєю силою перед здивованими глядачами. Однако ті єго виступи сумно скінчили ся. Одного разу заложив ся він з одним своїм знакомим, що піднесе зубами мішок з 100 кільоґрамами збіжа. І дійстно Павлик підніс мішок, але коли противникови не подобав ся спосіб, в який він підносив тягар, повторив Павлик пробу ще раз. Та се була послїдна єго штука, бо вправдї підніс він мішок але при тім пукла єму жила і силач помер за кілька хвиль

Спіткнули ся знов два кораблї, іменно коло острова Сен анґлїйскі пароходи „Есмеральд“ і „Мар тана“. „Марітана“ потонула по кількох мінутах. 11 людий потопило ся.

Огонь. Дня 14. с. м. погорів в Римі театр Політеама Адріяно, а коло него і шість сусїдних домів. Люди втїкали зі страху, богато осіб попекло ся і покалїчило ся. О 6-ій годинї зраня театр завалив ся. Шкоду обчисляють на півтора міліона. Король італїйский звидів особисто місце катастрофи.

Канцелярию адвокатску отворив др. Моріц Блявкопф в Чернівцях при Schlangengasse Ч. 8.

ТЕЛЄҐРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 16. мая. Потверджує ся вість, що Кальнокий подав ся дня 15. с. м. поновно в димісию, а цїсар приняв єї. Урядове оголошене цїсарского відручного письма наступить сими днями.

Відень, 17. мая. Більша часть ґазет доносить, що на предложене Кальнокого іменовано мінїстром заграничних справ ґр. Аґенора Голуховского, і що Кальнокий одержав брилянти до великого хреста ордина Стефана і дуже ласкаве письмо з признанєм за єго дїяльність.

Відень, 17. мая. Всї ґазети висказують свій жаль, що ґр. Кальнокий уступив і підносять єго заслуги для мира підчас єго чотирнайцятьлїтної дїяльности. Fremdenblatt каже, що Угорщина не має причини тїшити ся з уступленя Кальнокого, бо жерело тої тяжкої кризи не замкнуло ся і може кождої хвилї вибухнути. A Presse пише: Уступлене Кальнокого є великою жертвою; бажаємо, щоби питанє, котре було причиною уступленя Кальнокого, не було переняте нерозвязане й наслїдником Кальнокого.

ЗАКЛАД
вапників і каміноломів в Пустомитах
(коло Львова)
висилає **ВАПНО** випалене
дровами, а також навозове. — Цїнники на жадане висилає ся. Церковним комітетам дає ся значну знижку в цїнї. 4—1

Tinct. capsici compos.
(Pain expeller)
приладжена в аптицї Ріхтера, Прага, загально звісне втиране, лагодить біль, можна дістати по цїнї 1.20 зр., 7о кр. і 40 кр. за Фляшку майже в кождій аптицї. При закупнї треба дуже уважати і брати фляшки лише з охоронною маркою **„котвиця“** за **правдивї**. Центральна розсилка: **Ріхтера аптика під Зол. Львом, Прага.**

СИЛА КНИЖКИ
або
о просвітї народній.
Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях написана учителем Дарієм Пігуляком.
Цїна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакциї »Буковини«.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСЇДА“
в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
має на складї:
„ІЛЮСТРОВАНУ БІБЛІОТЕКУ“
для молодїжи, міщан і селян, редаґовану Омеляном Поповичем
року 1886, 1887., 1888., 1889., 1890., 1891, 1892 1893., 1894., по **1** зл. **20** кр. за рочник, а всї **9** разом за **9** зр.
З пересилкою почтовою 9 зр. 30 кр.

ПРАВДА
ВІСТНИК
полїтики, науки і письменства, виходить двічи в місяць по цїнї на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.
У Львові, улиця Академічна, ч. 8.

„ДНЇСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,
засноване на підставі концесиї ц. к. мінїстерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою дїяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.
„Днїстер“, опертий на засадї взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкід огневих під найприступнїйшими услівями і почислює можливо найнизші премії.
Всякі шкоди лїквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.
Зголошеня о удїлене **аґенциї** в місцевостях, де нема аґентів „Днїстра“, принимають ся.

Чума горілчана.
Сумна історія для перестороги і науки бідним і богатим, старим і молодим переповів і тверезим руским читальникам присьвятив **Омелян Попович.** Книжка ся має **80** сторін і коштує **20** кр., почтою **25** кр.

КНИГАРНЯ
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА
у Львові, улиця Академічна ч. 8,
продає слїдуючі книжки:

	зр.	кр.
Др. Огоновский: Історія рускої лїтератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр, а том I.	3	—
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1	50
Кулїш. Шекспірові твори перекл. ч. 1.	1	—
— Чорна Рада, повість	—	80
Юрій Федькович. Повісти і оповіданя	—	20
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя	—	30
— Сьвітогляд українського народа	—	30
— Кайдашева сїмя, повість	—	50
— Навіжена, повість	—	20
— Над чорним морем, повість	—	90
— Хмари, повість	1	50
— Причена, повість	1	50
— Микола Джеря, повість	—	80
— Поміж ворогами	—	50
— Попались	—	10
Ом. Партицкий. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	—	35
Вас. Рілєнько. „Іфіґенія в Тавриді“, драма	—	30
Мих. Коцюбиньский. „Хо“, оповіданє	—	10
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4 50 зр. з пересилкою	5	—
— Кобзар для дїтий	—	20
Леся Українка і Макс. Ставиньский. Книга пісень Г. Гейне	—	80
— На крилах пісень, збірник поезий	—	60
Павло Граб. Збірник поезий ч. I.	—	20
— З чужого поля, переклади ч. I	—	20
Уманець і Спілка. Словар російско-український ч. I. і II. по	2	50
І. Баштовий. Українство на лїтерат. позвах з Московщиною	—	50
Іван Франко. Жіноча неволя в руских пісьнях народних	—	35
— Без працї, оповіданє	—	20
— Лис Микита Ґетого	—	50
— Украдене щастє, драма	—	30
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III	—	80
— Книга казок, поезиї часть II.	—	60
— Під хмарним небом, поезиї ч. I.	1	—
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	—	20
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV. і V. по	1	20
О. Кенан. Сибір ч. I. II.	1	20
Левенко. Пани і люди, повість	—	80
— Салдатский розрух	—	10
Герінґ-Герасимович. Що то є господарність	—	20
Осип Маковей. Поезиї ч. I.	—	20
— „Оферма“ — новиля	—	10
Михайло Старицкий. В темряві, драма	—	20
Кирило Студиньский. Лїрники, студия	—	20
— Пересторога	1	—
Василь Щурат. Пісня про Роляндa	—	50

Др. мед. і хір.
Л. ЛЄЧИНЬСКИЙ,
полковий лїкар в пенсиї
мешкає і ординує від 1. мая в Чернівцях, в домі ч. 5 при улици семигородскій на I-ім поверсї. 2—2

Видає і за редакцию відповідає Осип Маковей. З друкарнї Г. Чоппа.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL